

LBDISWe know
books

Redactare: Mihaela Cosma
Corectură: Ionuț Burcioiu
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Bădea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAABERBØL, LENE

Mica vrăjitoare / Lene Kaaberbøl. - Pitești: Paralela 45, 2020 -
6 vol.

ISBN 978-973-47-3154-1

Vol. 4: **Magia sângelui** / trad. de Adriana Conway. - 2022. -

ISBN 978-973-47-3622-5

I. Conway, Adriana (trad.)

821.113.4-93-31=135.1

Vildbeks: Blodsungen

Lene Kaaberbøl

Copyright © Lene Kaaberbøl, Copenhagen 2012

Ilustrația copertei: Bente Schlick

Versionea în limba română a fost realizată după *Wildwitch - Bloodling* (vol. 4),
de Lene Kaaberbøl, Editura Pushkin Press, 2017, traducere din limba daneză de
Charlotte Barslund.

Sursă viniete: p. 7, 13, 22, 30, 41, 209 - Shutterstock/g/Airin.dizain;

Sursă viniete: p. 3, 128, 140, 158, 173, 184, 191, 198 - Shutterstock/DianaFinch

Sursă viniete: p. 54, 65, 74, 87, 99, 115 - Shutterstock/SvetlanaSoloveva

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este
protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Lene Kaaberbøl

MICA VRĂJITOARE

IV

MAGIA SÂNGELUI

Traducere de Adriana Conway

Editura Paralela 45

Din seria **MICA VRĂJITOARE**

Volumul 1: *Proba focului*

Volumul 2: *Sângele Viridianeii*

Volumul 3: *Răzbunarea Chimerei*

Volumul 4: *Magia sângelui*

Cuprins

1. Viața unei fete de treisprezece ani	7
2. Un strigăt în întuneric.....	13
3. Cineva pe care te bucuri să-l vezi.....	22
4. StarPhone	30
5. Cadoul domnului Malkin.....	41
6. Accidentul	54
7. Cei care merg orbește prin viață	65
8. Noaptea Tridecimală.....	74
9. Puma	87
10. Disparația	99
11. Lipitoarea	115
12. Casa vrăjitoarei de lipitori	128
13. Tunete și fulgere	140
14. Domnița Sângelui se deșteaptă	158
15. Sânge de inimă.....	173
16. Adiuvate!	184

17. Zombi	191
18. Lumina zilei	198
19. A noua viață	209

CAPITOLUL UNU

Viața unei fete
de treisprezece ani

*A*șteptase patru sute de ani. De patru sute de ani, trupul, mintea și întreaga-i ființă erau încătușate în piatra transparentă. Dușmanii credeau că acolo își găsisse mormântul, dar ea era încă în viață. Chiar și așa, își putea duce zilele – din când în când, trecea prin preajmă câte o vietate pe care o înșfăca și o devora fără milă; mila și compasiunea erau calități la care renunțase cu mult timp în urmă. Numai furia o ținuse în viață.

Pentru că putea să simtă. Știa ce se întâmplă afară, instinctul sălbatic striga și se zvârcolea în ea de durere.

Cum îndrăzneau – acești oameni hrăpăreți cu drumurile lor, cu casele, cu toate acele... cum se numeau oare? Fire.

Cabluri. Canalizări. Poduri. Autostrăzi. Căi ferate. Au săpat răni adânci și însângerate în natură; au sfâșiat delicata pânză a cărărilor sălbatică; au distrus și au ucis. Drumurile lor, mânjite de rămășițele animalelor strivite, miroseau a moarte. Pădurile și mlaștinile dispăruseră. Locurile în care trăise, respirase și domnise atâtea mii de ani forța sălbatică deveniseră sterpe și tăcute; acum nu mai auzeai decât zăngănitul mașinilor lor profane. Fier. Fier pretutindeni. În curând avea să se sfârșească totul – în curând nici cea mai puternică vrăjitoare de pădure nu avea să mai poată repara legăturile destrămate.

Dar acum... încă nu era prea târziu, numai de s-ar fi putut elibera.

Furia nu era singurul sentiment care ardea înăuntrul ei. Putea să simtă... nu, nerăbdare este prea puțin spus. Nu putea să descrie acel foc lăuntric răvășitor care devenea mai intens cu fiecare secundă, cu fiecare oră care trecea fără să se apropie de țelul ei. Acum era momentul. Nu mai putea să piardă nicio zi. Fără zăbavă, fără milă, trebuia să-și îndeplinească

misiunea vitală: să rupă dominația prostiei și a lăcomiei, să le sfâșie pânza ucigașă și să elibereze lumea sălbatică.

Trebuia să dea **totul** ca să reușească. Tot ce avea, până la ultimul dram de forță de care putea face rost, indiferent cum: amenințând, hărțuind sau implorând. Și-a cercetat, rând pe rând, posibilitățile și s-a prăbușit la loc, în disperarea nepuținței. Greutatea pietrei, lenta vigoare verde a plantelor, suflul delicat al aerului, energia blândă a apei, căldura și puterea de a da viață a Pământului..., chiar și combinate și unite, nu erau de ajuns. Avea nevoie de sânge. Nimic altceva nu putea câștiga acest război care era deja aproape pierdut. Nimic altceva nu conta – cu atât mai puțin... Și mânia i s-a aprins și mai violent când s-a gândit la asta... cu atât mai puțin viața nesemnificativă a unei fetițe prostituțe de treisprezece ani.

Sângele ar elibera-o din închisoarea ei. Sângele i-ar asigura victoria.

Și atunci s-a întâmplat. A căzut o picătură. Apoi alta. Apoi a treia și a patra.

Mai mult, a implorat în șoaptă. Încă o picătură!

O vedea tremurând, suspendată în aer. De parcă s-ar fi luptat cu gravitația, refuzând să cadă. Dar a căzut. Și a tot căzut. Și a aterizat.

DAAAaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

A strigat într-un triumf mut. Buzele i-au rămas înghețate; era încă prizonieră, ca o insectă prinsă, cu o mie de ani în urmă, într-o picătură de rășină care acum devenise chihlimbar. Dar nu pentru mult timp. Și-a adunat toate puterile; a invocat toată forța sălbatică dinăuntrul ei. Acum. Acum. Acum!

Masa de piatră solidificată din jurul ei a început să se fisureze. Crăpăturile s-au întins pe toată suprafața. Cu un muget de putere sălbatică, și-a îndreptat corpul, încovoiat timp de patru sute de ani, și a sfărâmat închisoarea în mii de bucăți. Piatra a clocotit și s-a topit iarăși; a explodat; stropii roșii de sticlă topită au împroșcat pereții peșterii în cascade șuierătoare.

Acei oameni hrăpăreți habar n-aveau ce-i așteaptă. Probabil nu auziseră niciodată de Bravita, Domnița Sângelui. Dar aveau să afle în curând...

M-am ridicat așa de repede, încât m-am izbit cu capul de lampa de pe noptieră. Inima mea bubuia ca un cal de curse rămas în urmă, BUM-BUM, BANG-BANG BUM. M-am uitat în jur terorizată, de parcă mă așteptam s-o văd pe Bravita, Domnița Sângelui, aplecată deasupra patului meu, cu ghearele scoase și însetată de sânge. Dar nu era nimeni. În cameră era liniște și întuneric, cu excepția unei raze de lună care răzbătea prin ferestruica rotundă. Pe o saltea așezată lângă pat, pe podea, prietenul meu Oscar dormea atât de dus, încât aproape puteam să văd ZZZZZ-ul de deasupra capului său, ca în desenele animate. El n-avea coșmaruri, asta era clar.

Liniștește-te, inimă în galop, totul este bine...

Cu toate acestea, a durat destul de mult până am reușit să-mi revin, și chiar mai mult până am scăpat de

senzația că inima încearcă să-mi iasă din piept. Câteva dintre visele mele anterioare avuseseră deja prea multe în comun cu realitatea, și doar pentru că nu mă pândea nicio vrăjitoare feroasă din spatele cărților prăfuite cu păsări nu însemna – sau, cel puțin, asta-mi spunea inima – că sunt în afara pericolului.

Dar, chiar dacă visul meu avea *ceva* real în el – și era un „dacă“ foarte mare, din moment ce visele mele erau de obicei un amalgam de ireal și absurd, din fericire –, Bravita nu încerca să-mi ia mie viața. Era în căutarea unei fete, de treisprezece ani, iar eu aveam doar...

Mintea mea s-a blocat o secundă. M-am uitat la deșeptătorul vechi de pe noptieră. Ambele limbi verzi luminoase erau îndreptate în sus. Trecuseră cinci minute după miezul nopții, și era ultima zi din martie.

Ziua în care împlineam treisprezece ani.

CAPITOLUL DOI

Un strigăt în întuneric

N-am mai putut să dorm. Am ațipit de câteva ori, dar nu am reușit sau nu am îndrăznit să cad într-un somn adânc. De fiecare dată când eram gata să adorm, inima începea să-mi sară iar din piept și toate încercările de a o liniști erau în van.

Oprește-te. A fost doar un vis, îmi spuneam.

Bum-bum-BUM. Bum-bum-BUM.

Nu este aici. N-a fost niciodată aici. Nimeni n-a văzut-o de patru sute de ani și e cam prea de tot să-mi imaginez că o să se întoarcă acum, numai ca să-mi strice mie ziua de naștere...

Inimă nebună.

Până la urmă m-am sculat. N-am aprins lumina; nu avea rost să-l deranjez pe Oscar. Am pășit cu atenție

peste pilota cu care se învelise, de sub care ieșeau trei sau patru degete nu prea curate. Era ridicol să am coșmaruri tocmai în noaptea asta, pentru că totul mergea strună. Eram la mătușa Isa cu Oscar, cu mama și cu tata în același timp – asta chiar că era un miracol. A doua zi venea Kahla împreună cu tatăl ei, venea și doamna Pommerans, vrăjitoarea de pădure, vecină cu mătușa, care mă ajutase cu câteva săptămâni în urmă, când nici măcar mătușa Isa nu mai știa cum să mă scoată din încurcătură. Shanaia trimisese un mesaj prin vânturelul Kitti, noul ei prieten sălbatic, spunând că avea să ne viziteze și ea. Și Nimeni era acolo. Pisica era plecată într-una din aventurile ei, dar promisese să se întoarcă la micul dejun, iar Balot dormea dus în coșul lui, sforăind de mama focului. Aveam ocazia să-mi sărbătoresc ziua de naștere exact cum îmi doream, cu toate persoanele și animalele dragi. Ar fi fost ridicol – absolut ridicol! – să-mi fac griji din cauza unui vis stupid.

Mi-am tras în picioare niște ciorapi vechi de lână pe care îi foloseam pe post de papuci acasă la mătușa Isa. Mătușa le cususe tălpi de fetru, ca să nu intre frigul

când călcam pe podeaua rece. Într-un tricou foarte larg, picioarele goale și ciorapi de lână, am coborât încetișor și m-am dus în bucătărie. M-am uitat la ceasul de deasupra mesei din bucătărie; era deja patru fără un sfert.

Am deschis dulapul în care ținea mătușa Isa plantele de ceai. Pe multe dintre ele le beam doar pentru că-mi plăcea gustul, dar altele aveau proprietăți medicinale. Unul sau două puteau chiar calma o inimă agitată. Nu cunoșteam nici pe departe toate lecurile mătușii Isa, dar câte ceva tot învățasem. Nu trebuia decât să le găsesc. Am studiat etichetele îngrijite ale cutiilor de tablă până când am găsit ce căutam: mușețel și valeriană.

Am aprins focul la aragaz și am pus ceainicul la fiert. Mătușa Isa folosea deseori soba din sufragerie, dar mie îmi venea mai ușor să apăs pe un buton. Flacăra albastră și portocalie a îmbrățișat ceainicul, și n-a trecut mult până când apa a început să clocotească. Am luat o cană de pe cârligele de pe geam și, în acel moment, exact în timp ce mă întorceam către aragaz, am văzut ceva mișcându-se.